

Kar rodoljubje v letih je nabralo,  
Vesetje in ponos slovenski duši;  
Kar tujca je okó občudovalo,  
Vse ena noč nevsmiljeno razruši!  
Od konca treba bo začeti znova,  
Brez mere truda, sreča negotova!

Od juga lastovka je priletela, —  
Otožno obletava mesto znano;  
Kjer mirno gnezdo svoje je imela,  
Podrto, pusto vse in razdejano!  
Od tod, kjer se nesreča naselila  
V kraj srečnejši nesó jo lahka krila.

Glas gré po zemlji: Bratje, pomagajte!  
Vsi enega očeta smo sinovi;  
Odprite srca in roké in dajte!  
Sad dober blagi obrodé darovi;  
Hitite lajšat vsi nesrečo grozno,  
Na pomoč, bratje, da ne bo prepozno!

Jos. Stritar.



## Kje si tí, država?

Kaplje, kaplje! — Kje si tí, država,  
Avstrija? — Slovenec, sin ti zvesti,  
Naj ne bo, če si mu mati prava,  
Kakor kamen zapuščen na cesti.

Razdejano vse in pokončano!  
Kamor se ozrè, zgolj razvalina;  
Da sezida novo si Ljubljano,  
Ti pomoči moreš mu edina.

Híti, híti! gleda te Evropa,  
Če obilo daješ, ne stiskaje;  
Sinom mati naj ne bode skopa,  
Košček kruha se beraču daje!

Skop ni bil Slovén, ko v stiski hudi  
Krí je zate treba bilo dati;  
V stiski zdaj je on, dolžnost ti tudi  
Svojo stóri, kaži, da si mati!

Jos. Stritar.



## Po konci gláve!

Po konci spet, rojaki, tožne glave,  
Zdramimo se iz žalosti globoke!  
Dovolj z nebés bridkosti in težave,  
Spet šibo Oče bo dejal iz roke;  
V nas milostno se bo ozrl iz nova,  
Nas pogubiti volja ni njegova.

Poljé razbije toča iz oblaka;  
 Kaj tu, kaj tam je rastlo, ne pozna se;  
 Obupanje premaga siromaka,  
 Kakó prebije s svojci hude čase?  
 Ko spet pomlad posije drugo léto,  
 Z zelenjem novim je poljé odéto.

Bremena vajena že nam so pleča,  
 In vajena potú so čela naša;  
 Trud nam je brat in sestra nam nesreča,  
 Trpljenje in bridkost vsakdanja paša;  
 Razvadila Slovenca ni usoda,  
 Prebila bo se tudi ta nezgoda.

Sam, kar imá, Slovén si je priboril,  
 Ní stal pričakujoč pomoči tuje;  
 Tako je prav! samo, kar sam si storil,  
 Zares se tvoje delo imenuje.  
 Pogum! sam sebi zvest Slovenec bodi,  
 In stal ne bodeš zadnji med narodi.

Zaceli s časom se globoka rana,  
 Srcá nam spolnijo se gorke želje:  
 Spet, lepša, stala bela bo Ljubljana,  
 Ponos Slovincu, dika in veselje,  
 Pokrajinam slovenskim vsem svetišče,  
 Vsem rodoljubja sveto bo ognjišče.

Oj skloni kvišku spet se, draga mati,  
 Slovenija, očí povzdigni solzne svoje;  
 Glej, mir in sprava zopet je med brati,  
 Nesreča združila je sine tvoje;  
 Ne le za zdaj! Gorjé njegovi duši,  
 Kedor med brati mir nam zopet ruši!

Ljubezen brate nas pri delu druží,  
 Ljubezen, ki slabosti prizanaša;  
 Po svoje vsak naj domovini služi,  
 Kaj trud rodil bo njemu, naj ne vpraša:  
 Če ni celó med rodnimi je brati,  
 Kje hočemo ljubezni še iskati?

Pod kládívom utrdi se železo,  
 Vjunači, ne upogne nas nesreča;  
 Sklenimo novo med seboj zavezo,  
 Velika sila, naša moč je večja:  
 Ne dajmo se! stojimo hrabro v boji,  
 Pogum, na delo spet, rojaki moji!

Jos. Stritar.

